

Vragenronde

Na de presentaties van beide heren was het tijd voor vragen, hieronder chronologisch uiteengezet.

Op Ikzoekchristelijkehulp.nl kun je als cliënt een beoordeling geven over de hulpverlener waar je geweest bent. Hoe waarborgen jullie dat die gegevens vertrouwelijk blijven?

Er wordt niets met IP-adressen gedaan. Met reviews op de website wordt anoniem omgegaan. Alleen het e-mailadres van degene die de review plaatst wordt opgeslagen/geregistreerd. Gegevens worden niet verstrekt aan de hulpverlener. Een enkele keer (in acht jaar tijd) is het voorgekomen dat een cliënt via de reviews een hetze startte tegen een zorgverlener. Toen werd er contact gezocht met de desbetreffende cliënt. Omdat deze niet reageerde, werden de negatieve reviews uiteindelijk verwijderd. In een dergelijk geval worden de gegevens gebruikt ter bescherming van de zorgverlener.

Ik ben aangesloten bij een beroepsvereniging (NIP), maar ik overweeg om mijn lidmaatschap op te zeggen. Is lid zijn van de CVPPP voldoende of moet ik mijn lidmaatschap aanhouden om in aanmerking te komen voor deelname aan het Keurmerk Christelijke Zorg?

Geadviseerd wordt om het lidmaatschap wel aan te houden, want bij de beoordeling wordt ook gekeken naar lidmaatschap van een beroepsvereniging. De CVPPP valt daar niet onder omdat het een studievereniging is. Luteijn: "Dat is ook reden waarom wij in de toekomst (2016/2017) het keurmerk willen omdat we zien dat met name het ledenbestand van de NVVCH steeds breder wordt. Daarvan zeggen we: daar hebben we een ander criterium voor nodig."

Waarom zijn er aanvullende voorwaarden nodig als je al lid bent van een beroepsvereniging als de NVVCH die een duidelijk christelijk stempel heeft?

Luteijn: "Ten eerste kunnen instellingen ook lid worden van de NVVCH. Sowieso was NVVCH-lidmaatschap onvoldoende reden voor ons om vrijgevestigde praktijken te kunnen vergoeden. Ten tweede is de NVVCH heel breed, ook fysiotherapeuten kunnen bijvoorbeeld lid worden. Dan wordt het technisch gezien een te lastig verhaal voor ons, omdat fysiotherapie zowel vergoed kan worden vanuit de basisverzekering als door lidmaatschap van de NVVCH en dat leidt potentieel tot frauduleuze mogelijkheden. Dat willen we graag voorkomen. Daarnaast voegt het keurmerk ook wat toe naast het lidmaatschap van de NVVCH."

Er is al sprake van een beroepsvereniging die de christelijke identiteit van de zorgverlener waarborgt. Bovendien wordt er binnen de vereniging ook nog eens uitgebreid over gesproken. Wat voegt het keurmerk dan nog extra toe?

Braamkamp: "De inzet van het keurmerk is vooral: hoe krijg je cliënt en hulpverlener bij elkaar en niet zozeer over de vraag of je al dan niet lid bent van een beroepsvereniging. De benadering is heel sterk vanuit de cliënt, hoe vindbaar ben je. Dat is de toegevoegde waarde. Dat er met elkaar in deze setting over gesproken wordt, vind ik heel waardevol en het voegt veel toe, maar dat zegt nog niet meteen iets over hoe een cliënt je weet te vinden. Wat kunnen mensen zien op de website van hun hulpverlener die ze bezoeken."

Vanuit de zaal komt hierop de volgende reactie: er blijft een grote verscheidenheid onder christelijke hulpverleners. Er zullen hulpverleners zijn die alleen christelijke cliënten willen en zich ook zodanig op hun website profileren. Maar er zijn ook hulpverleners die veel niet-christelijke cliënten in hun praktijk ontvangen. En zaken als een 'levende relatie met God' zijn moeilijk meetbaar. Hoe bepaal je dan als uitgever van het keurmerk hoe een hulpverlener op basis van zijn identiteit in aanmerking komt voor deelname?

Luteijn: “We gaan niet over ‘hoe christelijk bent u’, maar we vinden wel dat er een bepaald minimum niveau aanwezig moet zijn. Bijvoorbeeld op de website of in de klantdocumentatie aangeven dat je vanuit een christelijke levensfilosofie je hulp aanbiedt. Daar kan dan prima onder staan dat iedereen welkom is, ongeacht levensovertuiging. Op die manier meten we dat. En als je jezelf niet als christelijke hulpverlener wilt profileren, dan is het uw goed recht.”

Maar aangenomen dat die zaken allemaal aanwezig zijn, wat voegt het keurmerk toe?

Het keurmerk voegt een objectivering aan het geheel toe, stelt Luteijn. Het ledenbestand van bijvoorbeeld de NVVCH is heel pluriform. “Daar kunnen wij geen beleid op maken. Wij hebben behoefte aan extra beleid.” Het keurmerk maakt daar onderdeel van uit.

Een kritische vraag vanuit de zaal: is dit nu een manier om, vanuit de zorgverzekeraar bekeken, minder zorg te vergoeden?

Luteijn: “Ieder zorgsysteem heeft een boeman nodig en helaas worden wij ook zo gezien. We zijn hier juist om christelijke zorg - die in de toekomst misschien buiten de boot dreigt te vallen - wel te kunnen vergoeden. Ik wil eraan toevoegen dat het niet hebben van een contract met een zorgverzekeraar geen reden kan zijn om het keurmerk niet te ontvangen.”

Iemand stelt een specifieke vraag: geldt de VGVZ (Vereniging voor Geestelijk Verzorgers in Zorginstellingen) ook als ‘erkende beroepsvereniging’ voor het keurmerk? (n.a.v. criterium 3.1.a)

Luteijn geeft aan dat hij deze vraag nog niet eerder heeft gehad en dat een interessante vraag is om over na te denken. Braamkamp voegt daaraan toe dat in het proces rond de ontwikkeling van het keurmerk in eerst instantie bepaalde groepen misschien over het hoofd gezien zijn, maar dat het heel goed kan zijn dat deze groep later alsnog geaccepteerd wordt. Ook de criteria zelf zullen elk jaar nog eens tegen het licht gehouden worden. Het dus niet zo dat als je aan één bepaald criterium niet voldoet, je dan niet meer mee doet.

“Ook is er nooit gelijk een afwijzing. We geven uiteraard een advies, maar er wordt altijd nog een keer naar gekeken. Ik wil zeker niet de indruk wekken dat het alleen maar afvinken is. We proberen zoveel mogelijk rekening te houden met de situatie waarin je zit,” aldus Braamkamp.

Iemand uit de zaal merkt op: Ik betaal 500 euro voor een keurmerk voor mensen waarvan ik me afvraag: zouden ze me anders niet gevonden hebben – want mijn ervaring is: ze vinden mij wel – en waarvan ik me ook afvraag zijn ze verzekerd bij ProLife, want mijn ervaring is dat ze dat vaak niet zijn, maar bij een andere verzekeraar zitten. Wat biedt het keurmerk mij dan meer dan lidmaatschap van de NVVCH?

Luteijn: “Misschien zit u in een situatie waarin het hebben van een keurmerk niet noodzakelijk is. We zien dat er wel veel cliënten via de website Ikzoekchristelijkehulp.nl bij een hulpverlener komen en die bij ons verzekerd zijn. En waarvoor het een voorwaarde is om een behandeling bij een bepaalde therapeut te doen die vergoed wordt, omdat ze het anders niet kunnen betalen. Misschien dat u en uw cliënten het zelf kunnen betalen. En als lidmaatschap van een christelijke beroepsvereniging voor u voldoende is, dan is dat voor u voldoende. We gaan u niet dwingen om het keurmerk te nemen.”

Verdwijnt u van de website als je het keurmerk niet hebt?

Luteijn: “Nee, je blijft op de website staan. Alleen je hebt dat labeltje niet, dus klanten zullen er dan minder snel naar kijken.”

Wat is het belang van ProLife hierin?

Luteijn: "Het belang van ProLife is dat wij mensen toegang willen geven tot christelijke zorg. En als wij ons als christelijke zorg niet verder professionaliseren, onze identiteit niet verder uitbreiden, dan ben ik bang dat christelijke zorg over tien jaar in Nederland verdwenen is. Er zijn in het verleden continuïteitsvraagstukken geweest en misschien zijn die er nog wel. Ook als het gaat om grote christelijke ggz-instellingen, waarvan 40% van de cliënten alleen al van ProLife afkomstig is, hebben wij er heel veel belang bij, ten behoeve van onze cliënten, dat zorg ook in de toekomst landelijk beschikbaar blijft."

Zit daar verschil in met vrijgevestigde partijen?

"Ik denk dat daar veel verschil in zit. Je hebt in het verleden drama's gehad zoals met EuroPsyche waardoor mensen niet vergoed konden worden. In de toekomst zullen er steeds minder creatieve manieren komen om vergoed te worden. Wij willen juist als zorgverzekeraar die garantie geven dat onze klanten gegarandeerd op christelijke zorg kunnen rekenen. En dit is het instrument dat wij daarvoor gebruiken."

Als ik kijk naar de cliënten die ik heb is er maar een heel klein deel dat christelijk is, en daarvan is een klein deel verzekerd bij ProLife. Ik wil graag vergoed worden op basis van kwaliteit en niet op basis van kerkelijk bezoek. Mijn vraag is: is dit een niet toegestane vorm van positieve discriminatie?

"Als zorgverzekeraar mogen we onze eigen contractbeleid toepassen. En ik wil graag positieve discriminatie als het gaat om christelijke zorg."

Ik snap dat ProLife van mij verwacht dat ik mijn cliënten begrijp vanuit mijn christelijke achtergrond. Maar is het dan reëel om al die eisen te stellen, zoals het aanpassen van mijn website, om in aanmerking te komen voor een vergoeding?

"Ik zeg niet dat u alleen christelijke cliënten moet aantrekken. Ik hoop ook dat u heel veel niet-christelijk cliënten kunt behandelen. Wij trekken extra geld uit om bepaalde delen van christelijke hulp te vergoeden. Dan hebben we daar ook het recht toe om daar kwaliteitscriteria aan te stellen. En met betrekking tot identiteit: dat vragen onze cliënten soms."

Opmerking: ProLife is uiteraard vrij om het beleid te voeren dat ze willen voeren. Maar kijken we naar het Mondriaan verhaal, dan herkennen veel van de mensen in de zaal zich in het rode vak, en niet in het gele vak zoals u veronderstelt.

"Wordt u vanuit de basisverzekering vergoed, dan bevindt u zich in het rode vak. Wordt u niet vanuit de basisverzekering vergoed, dan bevindt u zich in het gele vak."

Hangt kwaliteit dan af van een basisverzekering, terwijl andere verzekeraars het wel gewoon vergoeden?

"Voor alles wat in de basisverzekering zit, daar zijn landelijke kwaliteitscriteria voor. Dat is vastgelegd. Voor alles wat niet in de basisverzekering zit, kan iedere zorgverzekeraar zijn eigen kwaliteitscriteria vaststellen. Zo kan het zijn dat wij een Reiki-master of magnetiseur niet vergoeden, maar er wel voor kiezen om christelijke hulpverleners te vergoeden."

Opmerking: het voelt wel als een voorwaarde en eis vanuit de verzekeraar en niets iets waar je zelf als christelijke hulpverlener voor zou kiezen. Tot nu toe werden wij vergoed vanwege als lidmaatschap van de NVVCH. Wat is er veranderd in het lidmaatschap of in de manier waarop jullie daar naar kijken?

“We hebben daar met het bestuur een of twee gesprekken over gehad. Er waren twee dingen waar wij niet uit konden komen. Het feit dat instellingen lid kunnen worden. Ten tweede de verbreding dat ook beroepsgroepen buiten het psychosociale lid kunnen worden, waardoor. Door die verbreding waren wij genoodzaakt om ook dat soort mensen en behandelingen te vergoeden, wat voor ons een beperking van het psychosociale was.”

Iemand benadrukt dat het gesprek niet zou moeten gaan over individuele gevallen, maar over beroepsgroepen. Dat daar niet een te grote mix in ontstaat. Wellicht kan daar nog over in gesprek gegaan worden met de zorgverzekeraar, waarop Luteijn aangeeft dat dat gesprek dan vooral intern, binnen de verenging, besproken moet worden. Geopperd wordt: als iedereen aangeeft bij de zorgverzekeraar vanuit welk beroep hij dit doet, dan is het probleem toch opgelost?

Braamkamp benadrukt nogmaals dat het niet zozeer gaat om gradaties in het christen-zijn e.d., maar dat het keurmerk vooral een instrument kan zijn om betrouwbaarheid te creëren en christelijke zorg te waarborgen. Juist ook omdat bij gevallen van fraude christelijke organisaties harder aangepakt worden dan neutrale organisaties. Christelijke zorg zit nu eenmaal in een gevoelige hoek. Het keurmerk probeert daar een stuk verantwoordelijkheid in te nemen.

Iemand maakt de opmerking dat haar ervaring is dat andere zorgverzekeraars minder strenge eisen stellen en dat 500 euro betalen voor deelname aan het keurmerk een flink bedrag is.

Braamkamp bevestigt dat 500 euro inderdaad de insteek was in het begin, maar dat nu voor groepen een bedrag van 275 euro geldt, voor een periode van drie jaar.

Iemand gaat ten slotte in op de twee dimensies kwaliteit en identiteit. Hij merkt op dat kwaliteit gewaarborgd is door lidmaatschap van een beroepsvereniging en identiteit gewaarborgd is door lidmaatschap van de NVVCH of een andere christelijke beroepsvereniging. Iedereen in de zaal heeft wel een combinatie van twee lidmaatschappen volgens hem en hij oppert dan ook: “Je kunt toch specifiek voor elke combinatie van die twee bepalen of je als zorgverzekeraar wel of niet wilt vergoeden. Dan ben je toch klaar?”

Tweede ronde

Volgende spreker is Rens Filius, werkzaam bij ELiagg en betrokken bij een stuurgroep die nadenkt over de toekomst van de christelijke zorg in Nederland. Daarin is ook het keurmerk besproken. Momenteel is deze stuurgroep bezig met het ontwikkelen van een website die aansluit bij lkzoekchristelijkehulp.nl.

De functie van het keurmerk is volgens Filius dat er één lijn getrokken wordt tussen instellingen en vrijgevestigden, waardoor je toch een soort vergelijking krijgt. Hij benadrukt het belang van samen met elkaar optrekken. Als christelijke GGZ zijn we heel klein in Nederland. Elios, De Hoop, In de Bres zijn nu grote instellingen, maar uiteindelijk kunnen ze het nooit alleen. Het keurmerk kunnen ze ook gebruiken om te kijken met wie ze willen gaan samenwerken.

Filius noemt een aantal bedreigingen voor de christelijke zorg in Nederland:

- Regionalisering. Heel veel christelijke instellingen hebben een landelijke functie. Dat valt weg als je je regionaal moet organiseren. Het risico is dan dat identiteit onder druk komt te staan, omdat je met seculiere collega's op één lijn moet zien te komen in het plaatselijke aanbod. Huisartsen zullen veel meer gaan verwijzen naar het regionale kanaal. We zullen cliënten moeten toerusten om een verwijzing te krijgen naar christelijke zorgverleners. Ook op aanvullende verzekering komen steeds meer eisen.

- Samen optrekken betekent ook nadenken over opvolging. De vergrijzing neemt toe, ook onder christelijke hulpverleners. Een keurmerk kan als norm dienen voor starters in de christelijke zorg.
- Een terugtrekkende overheid betekent een kans voor kerken om de diaconale en pastorale taak weer op te pakken. Probleem is vaak de deskundigheid.

Filius merkt op dat samen optrekken ook betekent dat je elkaar kunt vinden en gevonden kan worden. Dat er gezamenlijke initiatieven ontstaan. Dat kan alleen als je elkaar vertrouwt. Filius noemt als voorbeeld het uitlenen van een auto. Zoiets doe je alleen als je iemand vertrouwt. Om elkaar te vertrouwen moet je elkaar kennen. Door in elkaars keuken te kijken, kun je elkaar kennen. Een keurmerk kan eraan toe bijdragen dat je elkaar kent.

Een keurmerk is belangrijk als instrument, maar het doel erachter vindt Filius nog belangrijker: samen optrekken. "Jullie zijn mijn concurrent niet, ik ben jullie concurrent niet," besluit hij zijn pleidooi. "Grote ggz-instellingen trekken steeds meer mensen weg. Huisartsen verwijzen niet meer zo gauw door naar instellingen die niet vergoed worden of onbekend zijn. Een betrouwbaar keurmerk kan een (niet-christelijke) huisarts er toe zetten wel te verwijzen."

Tweede vragenronde

Iemand in de zaal merkt op dat er inderdaad duidelijk behoefte is aan profilering van christelijke zorg. In Den Helder is er samenwerking ontstaan tussen christelijke hulpverleners en kerken.

Toch voelt een keurmerk als dubbel werk, merkt iemand anders op. Waarom niet door beroepsverenigingen een keurmerk laten uitbrengen?

Filius: "Wat je dan krijgt is dat je niet op één lijn zit met instellingen (er is ook geen christelijke vereniging van instellingen). Belangrijkste argument is dat je nu wel op één lijn zit met elkaar zit. Wat betreft ProLife en hun rol: Ikzoekchristelijkhulp.nl is geen onderdeel van een zorgverzekeraar. ProLife zit in het bestuur, maar trekt niet aan de touwtjes. Het is een onafhankelijk bestuur. Wat betreft de stuurgroep is het onze doel dat er een coöperatieve vereniging komt met een eigen ggz-gedeelte op de website. Naast het algemene gedeelte van de site waar andere verpleeghuizen en instellingen hun plek krijgen. Vrijgevestigden zullen daar ook een onderdeel in hebben. Zou je dus een keurmerk door de beroepsverenigingen laten uitvoeren, dan heb je de christelijke instellingen niet automatisch mee."

Een ander vraagt: waarom betrekken jullie de beroepsverenigingen er niet bij?

Dit is een vraag voor Luteijn. Hij geeft nogmaals aan dat de CVPPP een studievereniging is. Verder geeft hij als argument de pluriformiteit van de beroepsverenigingen en de getrapte besluitvorming, waardoor het proces langer zou duren. De absolute intentie is om – als het kader er staat – de verenigingen voor de tweede fase uit te nodigen.

Een praktische vraag vanuit de zaal: wil je meedoen aan certificering, ben je dan op een bepaald moment verplicht om contracten aan te gaan met zorgverzekeraars in het algemeen en ProLife in het bijzonder?

Het is juist een uitbreiding in plaats van een inperking. Je hebt ofwel een contract met een zorgverzekeraar (dan hoef je heel veel toetsingen niet te doen want dan heeft de zorgverzekeraar dat al gedaan), of je bent lid van een beroepsvereniging waarbinnen de kwaliteitsnormen gehanteerd worden en waarin ook visitatie plaats vindt.

Vraag van het CMF (Christian Medical Fellowship): kan dit keurmerk ook uitgebreid worden naar christelijke (huis)artsen?

Luteijn: “Het keurmerk zal in de toekomst zeker naar andere zorgvlakken worden uitgebreid. Onder andere in de ouderenzorg is daar behoefte aan. Er is een aantal jaar geleden over gesproken om ook christelijke huisartsen te betrekken. Het CMF heeft toen aangegeven dat daar geen behoefte aan was omdat zij er niet exclusief voor christen zijn. Daarnaast waren er zodanige beperkingen op gebied van postcoderegio’s en verdeling van portefeuilles dat men daar geen toegevoegde waarde in zag. Maar als er nu andere denkbeelden over zijn ontstaan, dan willen wij die discussie graag voeren.”

Een filosofische vraag: wie heeft eigenlijk de autoriteit om het keurmerk af te geven? Zou het niet beter zijn het initiatief bij de beroepsverenigingen te leggen (vanwege samenspraak, onderlinge tucht etc.)?

Luteijn: “Als de verenigingen dat ontwikkeld hadden, dan hadden we gekeken of we daar bij hadden kunnen aansluiten. Dat is niet gebeurd. Onze doelstelling is nu om het keurmerk zowel voor instellingen als vrijgevestigden te gebruiken. Als er nog steeds een mogelijkheid is om het op verenigingsniveau te doen in plaats van op individueel niveau, dan staan wij er denk ik zeker open voor. Blijft wel het punt van de pluriformiteit die je moet zien op lossen.”

Iemand merkt op dat daar in de vorige vragenronde al een voorzetje voor is gegeven. De combinatie van lidmaatschap van een beroepsvereniging en een christelijke beroepsvereniging zou al dan niet reden kunnen zijn tot certificeren.

Luteijn geeft aan dat hij er even snel naar gekeken heeft en uitkomt op minimaal twintig verschillende combinaties die al mogelijk zijn. Te ingewikkeld stelt hij.

Een van de andere aanwezigen beaamt dat het voor cliënten belangrijk is om meer te weten over de christelijke hulpverlener waarbij zij aan willen kloppen. Zij vraagt: kunnen we het niet omdraaien en cliënten, bijvoorbeeld via de website, helpen om die vragen te stellen? Of gewoon meer vragen stellen aan de hulpverlener die zich op de site aanmeldt?

Luteijn geeft aan dat veel partijen, misschien wel door de schaarste in andere visvijvers, zich op deze markt aan te begeven zijn. Ikzoekchristelijkehulp.nl krijgt per maand tachtig nieuwe aanmeldingen op de site waarvan er zestig afgekeurd moeten worden, omdat toch blijkt dat het christendom zich beperkt tot ooit gedoopt te zijn in de katholieke kerk, maar er in de praktijk niets mee gedaan wordt. Er wordt dus al aan schifting gedaan. Luteijn benadrukt het belang van een onafhankelijke toetsing, zodat er een uniform beeld ontstaat.

Is het keurmerk alleen zichtbaar op Ikzoekchristelijkehulp.nl?

Het keurmerk is in ieder geval te vinden op Ikzoekchristelijkehulp.nl en Mijnzorg.nl. De zorgverzekeraar kan er ook gebruik van maken.

Gaat het beleid van ProLife zich op deze manier niet vermengen met een website als Ikzoekchristelijkehulp.nl? Waarom kan het keurmerk niet op de website van ProLife een plaats krijgen? Nu staat voor mijn gevoel de website Ikzoekchristelijkehulp.nl niet meer los van ProLife, reageert iemand.

Luteijn: “ProLife verwijst cliënten door naar Ikzoekchristelijkehulp.nl. Hij staat sowieso los van ProLife omdat daar een onafhankelijk bestuur zit. 75% van de bezoekers van die site is niet bij ProLife verzekerd. Ook die cliënten wil je inzicht geven in gebruikerservaringen en de kwaliteit en identiteit van de hulpverlening die zij zoeken.”

Iemand merkt op dat als cliënten meer willen weten over christelijke zorg, ze daar geen keurmerk voor nodig hebben.

Luteijn legt uit dat het keurmerk een initiatief is van de IZCH. ProLife maakt daar gebruik van omdat zij geen beter alternatief kent. Als er een beter alternatief is dan is zij bereid om daar ook gebruik van te maken.

De gespreksleider vraagt of ook overwogen is om het keurmerk onder een algemene vergelijkingsite als Zorgkaartnederland.nl te hangen?

Luteijn geeft aan dat daar over gesproken is, maar dat er besloten is om dat niet te doen omdat het om een kleine doelgroep binnen de Nederlandse zorg gaat. Wel zijn er koppelingen met die site mogelijk, zodat bijvoorbeeld reviews gedeeld worden. En als Zorgkaart Nederland het keurmerk wil overnemen, staat ze dat uiteraard vrij om te doen.

Slotvragen

Als ik niet mee doe, krijgt mijn cliënt dan geen vergoeding van ProLife?

Luteijn: “U kunt het ook anders zien: alleen op deze manier willen we de cliënt in staat stellen om vergoeding te krijgen.”

Bij sommige aanwezigen blijft toch de vraag staan hoe de zorgverzekeraar gaat meten of iemand christen genoeg is om in aanmerking te komen voor het keurmerk. Samuel zou David ook nooit het keurmerk gegeven hebben, zo is de vergelijking. En van de farizeeërs uit die tijd zou Jezus het keurmerk ook niet gekregen hebben.

Tot slot enkele reacties van de sprekers hierop.

Luteijn: “We kijken niet naar hoe goed iemand christen is. We kijken alleen naar diegene die zegt christen te zijn. Is die diegene dat ook echt in de praktijk, of is dat iemand die ooit gedoopt is en graag christelijke cliënten wil behandelen omdat er op dit moment in de andere vijver weinig vissen rondzwemmen.” (Iemand suggereert dat je dat zou kunnen ondervangen door lidmaatschap van een christelijke beroepsvereniging als voorwaarde te stellen, met eventueel nog een extra criteria.)

Filius: “Zie het ook als een *selfscreening*, je zet je handtekening onder een *statement of faith*.”

Braamkamp ten slotte: “We willen verder kijken dan bijvoorbeeld een doelstellingsverklaring van een organisatie waar je zomaar klakkeloos je handtekening onder zet [wat in zijn ervaring wel eens gebeurt is bij de christelijke organisatie waarvoor hij eerder werkte]. Dat is precies wat je wilt voorkomen met een keurmerk. Dat je verder kijkt dan lidmaatschap alleen. En aansluitend op wat Rens zei: samen iets uitstralen met elkaar.”

Gespreksleider Martijn Gort bedankt iedereen voor zijn aanwezigheid op deze warme zomermiddag.